

На Иваница ще му бъде драго.

- Иваница замина преди малко за Крън.

- Нищо. Ти знаеш, че той почита пленника. Нека го поканим.

- Високият пленник може пак да ни разкаже някой спомен от чудния си живот... - каза съпругата на кир Константин Торб-
ник, виден ромейски архонт, логотет на дрома, който бе спечелил доверието на Иваница. (Той е научил малко гръцки, а аз знам фръшки още от ~~визитето~~ ^{братството} когато бях горнична на императрица Агнес, сестрата на френския крал. След смъртта на император Андроник тя се омъжи за войводата Теодор Врана.

Дочул познати имена, императорът отправи взор към двете жени. Приближи.

Погледът му с тъга се спря върху малката ~~сириния~~ Мария. Спомни си за своите две момиченца, останали без майка, а сега и без баща. Болка се изписа по лицето му. Всички разбраха мъката му и млъчаха. Царицата не свалише очи от високата осанка на пленника и тъмна руменина бързо заля янтарните ѝ бузи. Колко хубав и колко тъжен ~~беше~~ ^{беше} латинецът в здрачните сенки на падащата лятна нощ... Така горд, така, млъчалив...

Вятърът развяваше тънките му руси коси, благородният му профил се изрязваше с всичката си ~~благородна~~ ^{чиста} красота върху тъмнеещото небе. Той се наведе и погали кучето по главата. Каза му нещо. Гласът му прозвуча като песен... Толкова бе нежен и дълбок.

Целгуба ~~потрепала~~ ^{давно}, като на сън се доближи, подаде ръка, прошепна нещо. Императорът ~~сведе~~ ^{сведе} ~~и~~ ^{чисто} челото си, целуна с безкрайна ~~почет~~ ^{чист} ръката ѝ, ~~наведе се и~~ ^{поше} целуна крак ~~на~~ ^{на} дрехата ѝ. След това се изправи и я изгледа.

Сикаш с огън я поляха. Тя смутено наведе глава и заигра